

[Henning Rasmussen]

ja men beskæftigelsen i kommuner og amtskommuner er sådan og sådan, og det er jo ikke nogen drastisk nedgang. Det, vi taler om, er ikke den totale beskæftigelse. Det, vi taler om, er den del af bloktilskudsbeskæringen, der har den virkning for 80-90 pct.s vedkommende, at den direkte fjerner arbejdspladser, der ellers ville have været der, og i langt, langt de fleste tilfælde fornuftige og reelle arbejdspladser, som man nødigt fjerner, men som man tvinges til at fjerne.

Så kan hr. Barsøe-Carnfeldt aldrig så meget tale om, at der nu er kommet så og så mange tusinde mere i arbejde i det private erhvervsliv, og tale om, at der er en tendens i arbejdsløsheden, der er lidt gunstig. Det tæller efter min overbevisning alt sammen ikke noget, når det er et faktum, at den gennemsnitlige arbejdsløshed i år på 280.000 af regeringen anslås at stige med 30.000 til 310.000. Når det er et faktum, så kan man efter min overbevisning snakke om alt muligt andet, lige så længe man lyster, det faktum står fast.

Det står også fast, at de 25.000, der blev smidt på gaden i år, plus de 7.000-8.000, der heller ikke kan få arbejde til næste år, og de ekstra 7.000-8.000, der må ud i 1985, vil gå ind i arbejdsløhedskøen, medmindre de et eller andet sted skubber én ud i arbejdsløshed ved selv at komme i arbejde. Det er et faktum, og det er det faktum, man taler uden om og nøjes med at sige, at vi jo også ville noget i den retning. Det var under helt andre politisk-økonomiske omstændigheder end dem, der tales om her.

Jeg føler mig meget overbevist om, at det, jeg kalder fakta i denne sag, vil gå op for befolkningen, når den ser de beskæftigelsesmæssige virkninger af de budgetter, der er i færd med at blive lagt.

Jeg vil gerne sige til sidst om det spørgsmål, der har optaget sindene – med rette – så meget, nemlig: hvad er det egentlig, man siger til kommunerne med hensyn til at holde skattetrykket? Jeg synes næsten, indenrigsministerens sidste indlæg gjorde det endnu mere utroligt, at man vil sende det ud. Ministeren sagde, at i sammenligning med situationen i foråret er det blevet lettere at holde skatterne uændret. Dels er beskæringen delt over 2 år, dels er der højere indtægter, end man ventede dengang. Så venter man egentlig, at indenrigsministeren skal sige, at så er der så meget desto mindre grund til at true

nogen med noget som helst, specielt når hun gentager sin ros til kommunerne, fordi de jo plejer at være loyale over for den regering, der til enhver tid sidder, og retter sig efter den.

Det er efter vores overbevisning ét hundrede procent dokumenteret, at det, der siges dér, alene siges af hensyn til fremskridtspartiet. Det er uklart. Der er ikke nogen kommunalbestyrelse, der af det kan se noget som helst om, hvad der vil ske, hvis den gør sådan eller sådan eller sådan, for det skal alt sammen hældes i én stor pulje. Når puljen kan gøres op, siger man, om totalresultatet er utilfredsstillende eller ikke tilfredsstillende, og derefter får den enkelte kommune at vide på den ene eller den anden måde – direkte til den enkelte eller generelt – som en af de mange kommuner, der skal have en over næsen, fordi totalresultatet ikke er acceptabelt: I gjorde altså noget forkert. Altså også dem, der har båret sig virkelig nobelt ad og fulgt regeringen et hundrede procent, måske mere end det, og også de få andre, der kan tænkes at være. Så siger man til kommunerne: hvad vi vil, det vil vi se på, når vi kommer et stykke hen. Ja, det tør vel nok siges at være en melding, der gør situationen lettere for de budgetlæggende folkevalgte. Det gør det vel nok let og elegant at forstå. Nej, det sætter de pæne ord om den kommunale ansvarlighed i et helt besynderligt lys.

Agerschou (SF):

Regeringen er som sædvanlig ligeglad med, hvilke konsekvenser de forskellige nedskæringsinitiativer i praksis får for folks hverdag. Vi har set det med varighedsbegrænsningen i bistandsloven, hvor socialministeren indtil for nylig ikke har gidet lave en undersøgelse af, hvor mange den nye fattighjælpsbestemmelse kom til at omfatte, og hvordan de var blevet ramt. I stedet for har vi andre måttet udføre socialministerens arbejde, og det irriterer os faktisk en del. Heller ikke konsekvenserne af varighedsbegrænsningen for modtagelse af sygedagpenge har vi kunnet formå socialministeren til at interessere sig for, og nu sker det én gang til.

Vi kan påvise, at der som følge af bloktilskudsbesparelserne sker kraftige nedskæringer i kommunerne på f.eks. uddannelseshjælp, hjemmehjælp, personlige tillæg til